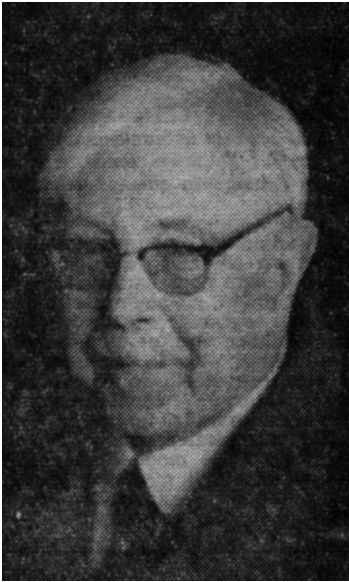

GEORGES CHABOT (LEDEBERG 1883 – GENT 1969)

Ontvanger belastingen, kunstschilder, leraar, kunstcriticus.

Georges Chabot werd geboren te Ledeborg in 1883. Zijn vader Léo was bloemist. Hij volgde de lessen aan de Gentse Academie en werd tekenaar en kunstschilder. Hij oefende het beroep uit van ontvanger, later algemeen directeur en hoofdinspecteur van de belastingen voor West-Vlaanderen te Brugge. Van 1919 tot 1948 was hij leraar kunstgeschiedenis (avondlessen) aan de Gentse Academie, waar hij zijn begeestering voor alle vormen van schoonheid aan zijn studenten wist over te brengen.. Hij gaf ook boeiende voordrachten over kunst en esthetica in de Kunst- en Letterkring te Gent en in de Ecole des Hautes Etudes te Brussel. Hij was voorzitter van de Commissie voor de aankopen van kunstwerken voor het Museum voor Schone Kunsten. Medebeheerder, samen met pater Janssens en

Van Thorenburg en uitgever Vyncke, van de Galerij Ars. Met bijdragen over moderne kunst en vooral over de Latemse kolonie werkte hij mee aan de tijdschriften Kunst, Gand Artistique, L'Art et la Vie en de dagbladen Le Bien Public en La Métropole. Van 1920 tot 1940 woonde hij in een landhuis te Sint-Martens-Latem. Hij publiceerde twee belangrijke studies: Herinneringen aan Baron George Minne (1958) en, in samenwerking met Paul Huys, Albert Servaes, een kunstenaarsloopbaan (1961).

Als plastisch kunstenaar schilderde hij slechts af en toe. Landschappen, schemerachtige gezellige interieurs. Hij heeft in zijn leven slechts één keer geëxposeerd.

Georges Chabot is vooral bekend als kunstcriticus, waardoor hij net als Karel van de Woestijne, André De Ridder, Jef Crick, Hubert Devogelaere, Emile Langui, Paul Haesaerts, Achilles Cavens, Paul Gustave Van Hecke, Pierre Kluykens, Gontran Van Severen, Karel Geirlandt, Fons De Vogelaere e.a. een

actieve rol heeft gespeeld en invloed heeft gehad op het artistiek leven in de stad Gent.

Hij schreef over moderne kunst, vooral over de Latemse schilders, die hij allemaal persoonlijk heeft gekend. Op de vraag “Was Latem een school?” antwoordde hij: “Ik meen van niet, talrijk waren de kunstenaars die de lawaaierige stad ontvluchtten en in het dorp vrede en rust kwamen zoeken, een minder gejaagd leven en de schoonheid van de natuurlijke dingen; maar over het algemeen behielden zij hun persoonlijke opvattingen, bewandelden verschillende wegen, en alhoewel ze mekaar een zekere eerbied niet onthielden, keurden ze elkaar niet altijd goed.” Latem was vooral een reeks duidelijk onderscheiden individuen.

Hij schreef ook monografieën en inleidingen in catalogi van Emile Poetou (1925), Emile Claus (1943), Maurice Dupuis (1952), Jules Boulez (1953), De schilderskolonie te Sint-Martens-Latem (1955), Joseph Hoorenbant (1957), George Minne (1958), Gerard Hermans (1960).

In 1950 schreef hij “Het Museum voor Schone Kunsten te Gent”.

Literatuur

Paul Haesarts, Sint-Martens-Latem gezegend oord van de Vlaamse kunst, 1965.

Daniël Van Ryssel

